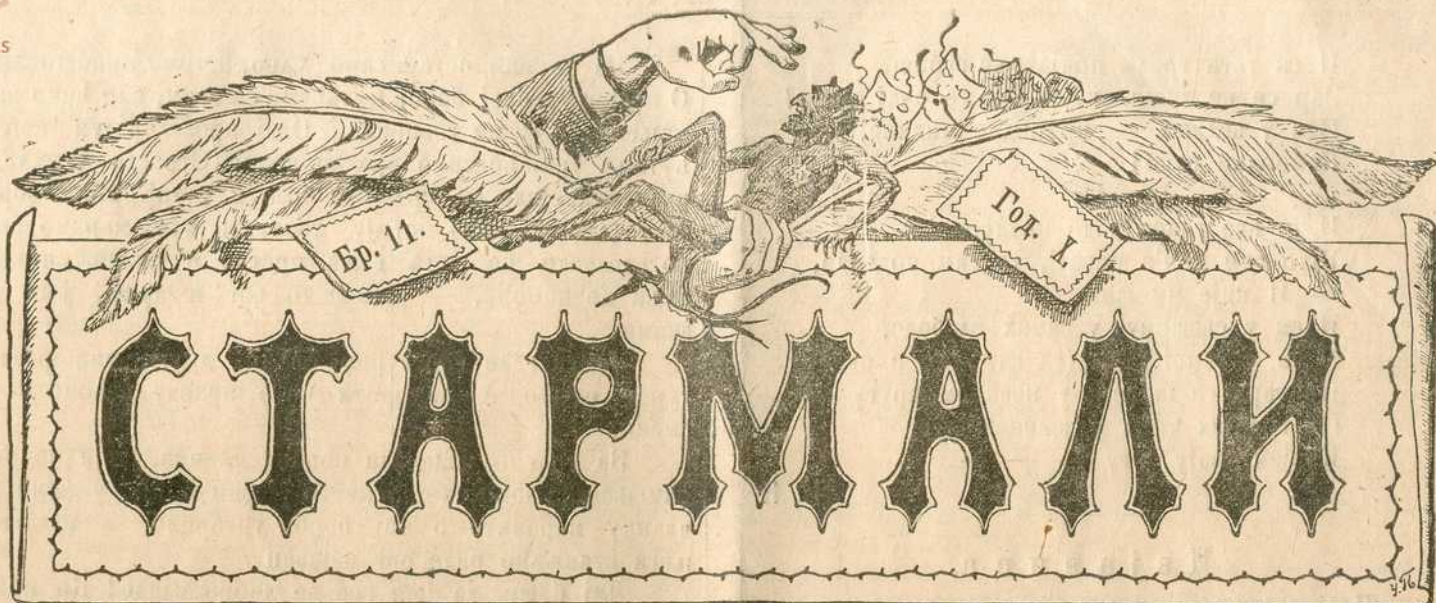

WWW.UNILIB.RS

У
Н
И
В
Е
Р
З
И
Т
Е
Т
С
К
А

Б
И
Б
Л
И
О
Т
Е
К
А

У Новоме Саду 20. априла 1887.

„Стармали“ излази трипут месечно. Годишња цена 4 ф. — годишња 2 ф. — на 3 месеца 1 ф. За Србију и друге крајеве: 10 — 5, — 2½ динара или франка. — Власник и одговорни уредник Змај-Јован Јовановић; Издаје штампарија А. Пајевића у Новом Саду рукописи се шаљу уреднику (Dr. J. Jovanović, Wien IX. Porcellangasse, 56.) — Претплата и све што се тиче администрације шаље се штампарији А. Пајевића у Нов. Саду. — За огласе плаћа се 6 новч. од реда, слова као што су ова и сваки пут 30 новч. за жиг.

ПРИГОДОМ ПЕДЕСЕТОГОДИШЊИЦЕ КЊИЖЕВНОГ РАДА
ИВАНА ВИТЕЗА ТРНСКОГ.

Бела вило, Иванова друго,
Уздржи га јоште дуго, дуго,
Да се народ наужива сина
Ким се дичи педесет година.

ЗМАЈОВАН.

Ја и пролеће. ○

Горица се већем листом заодева;
Пева, пева, пева и славуј и шева, —
А теби се зева.
Згурно се, седим, бодеш своје очи
— Као да ћеш тиме некоме помоћи —
Метн'о наочаре, као стари гога,
Читаш блебетања Лојда чивутскога
— Не стидиш се тога!

Горица се већем листом заодева;
Пева, пева, пева, и славуј и шева —
А шта тебе згрева?
Песница ти једна „Заставу“ шчепала,
А песница друга на „Браник“ је пала.
Једна рука стрени, друга рука стрени.

Залудна ти жеља да те што окрепи.
— Ох ала сте лепи!

Горица се већем листом заодева;
Пева, пева, пева, и славуј и шева
— А ти пуна гњева.
Гњев на десну страну, гњев на леу страну.
Овде видиш ману, онде видиш ману.
Ти не можеш коло да одобриш Врзи,
— А кога не хвалиш, тај те српски мрзи.
— Ви сте на то брзи.

Горица се већем листом заодева;
Пева, пева, пева и славуј и шева
— Теби се не пева.
Ти, лудаче, слогу здраво јако љубиш,

И са тога греха пријатеље губиш.
Зар се не знаш смејат', да те очај мине?
Иди у зелине, — природне милине,
Саморани сине!

И ја ове гласе радо послушао;
Што сам поч'о писат', то сам подерао,
— И није ми жао.
Идем у свежину, у замах слободе,
Идем у самоћу — (та сам сам и овде).
По гори се шећем, у невином кругу —
Од веселих тица у зеленом лугу
Кријем своју тугу — — —

Н. Н.

И з ј а в и ц а,

Није тајна, јер сваког честитог Србина до срца боли жестока борба, која се расламтила између људи око „Браника“ и људи око „Заставе“.

Грех би био, кад би ко хтео и могао бити равнодушан према тој несретној појави, која раздира утробу странци упућеној једној мети, и то у најкритичније дане.

Очевидно је да кривица није само на једнима. Многи су, који то с нама заједно верују и грозе се од те кавге, — али ко ће цевап дати кавзи?!

И „Стармали“ би био дужан о томе што више што јасније прозборити. Али ево како стоји ствар. Уредник овога листа далеко је од тога несретног разбојишта. Не може све својим очима да види, па да својим умом суди. А ствари се нагло развијају, једна другу сустиче. Па се бојимо овако непотпуно обавештени учинити криво десно или лево, — жигосати сувише једне, или храбрити на кривој стази друге.

ПОДЛИСТАК.

Преко Мајевице!

Путописна цртица од др-а Казбулбуца.
(Наставак.)

За госпође (добар изговор) понели смо били и пива, па још како се лепо у потоку разхладило; хтедох и ја да се покажем услужан, али јест', нема врашког „штоплицигера.“ Мучио сам се и мучио, и претима и дрветом — не иде!... Уједаред ће мој кочијаш Абдо, који је код кола седео и са другим кочијашем Хусом можда о каквом слатком проковом обећању диванисао, — скочити и рећи: Аман, што се ту толико мучиш; тресни грлић о ови камен, па готов посао, — кврц!! . . . и бога ми, морам признати, да је овај правоверни син Мухамедов био практичнији у погледу отварања пивских флаша, него ја . . . али Мухамед није ни забранио пити пиво, а још мање „шому“ (и мало је данас Мухамеданаца, који ракију не љуште, — можда би и љуску попили да није од стакла.)

Апетита смо имали да се с њиме ни једног калуђера не би стидели а чим сам погледао светле очи гараве Милке, одмах би хтео из свег гласа да повикнем: ватра! — па удри гаси! гаси! Ал су и моји другови гасили, ма да им (по изгледу) лепе наше сапутнице не правеше толику ха-

За то нам остаје само једно, и томе прибегавамо. О несретној овој борби ћутаћемо са свим, или ћемо што мање бити може говорити. Овај провизоријум нашег ћутања трајаће само кратко време. Страсти су се тако распалиле, иде се, срља се брзо и у тој брзини образине (ако их има) морају попадати или морамо скоро дознати на кога ваља претом пружити, а кога ваља потпомоћи. — Данас то бог и душа, још не знамо.

Један глас нас гурне овамо, други нас разлог гурне онамо. А огрешити се о правду нећемо и не смемо.

За то смо подерали повећи чланак, који је био намењен да дође на ово место у овом броју, у коме се чланку нарочито о тој борби говорило, — и место њега стављамо овде ову изјавицу.

Дај боже, да још све на добро изиде! Ко може нека поради на томе!

Уредник.

Шетња по Новом Саду.

Идем прошле недеље поред мађарске гимназије, а на сред пијаце пала нека горостасна сенка. Да рекете да је од цркве, није, а није ни од тројства. Окрећем се, гледам, нису ли од куд у близини кола сена, па да је сенка отуда. Ајак! Кола са сеном не видим нигди, а после ни сенка не личи на то, него помало и на човека.

Једва сам после дуге шетње наишао на некога, који ми је објаснио ствар. Мориц Паја, наш новосадски посланик, долази идуће недеље у Нови Сад, па је то тамо на пијаци његова сенка већ пала међу нас. Прво видиш сенку, па онда ствар.

Но и по другим приликама могло се видети, да

лабуку у њиховом равнодушнијем срцу. — Прву здравицу написмо овом красном земном рају; за тим анђелима у том рају; за тим . . . а ко ће их све набројити! Орила се Мајавица српском песмом, разлегала се шума нашим усклицима. — — За мало па нам дође читава руља сељана, који су у близини стада своја чували или по „тести“ радили. Посматраху нас поиздаље, јер не смедоше ближе; та међу нами био је и један — господин; његова униформа застраши и сада већ и онако застрашену сиротињу, и тек на позив његов, да ступе ближе, приђе један старац ближе и упита нас, већ по обичају: ка ко сте? — „Добро старино,“ одговорим му ја, „а ко си ти? Шта ти раде на дому?“ — „Вала и богу,“ рећиће, „само, да простиш баба нешто ми је обољела од јесенас. — Понудисмо старца да се прихвати, што он драге душе учини, па кад и он спусти две-три доле, поће и да ђаволи. — „Па шта велиш, старче,“ упитаћу га ја, „од ове две цуре, би ли ти се која допала?“ А он ће (папетнији од самог Париса) тек зажмирити на једно око, па бришући брк левим зарукављем рече: „Вала — обе!“ — Мудар старац, помислим ја у себи (јер знате да се за мисли не плаћа ништа).

Не постоја дуго, али ето низ брдо читав логор — кумова. Близу негде имали су своје чађаве палате, па како су ваљда баш разапели своје „беле шаторе“ и почели да кују каку финиу бразлетну од усијаног гвожђа, — у то

нам се Мориц Паја приближује. Наши суграђани од колена Исакова, газе сад већ и преко колена, по надутости. Иштван Павловић чисти и „гланцује“ свој „орден Св. Саве“, како би имао су чим свечаним изићи пред Морица; па после би рекао да су пале сенке од неких цигара и кренвиришти, пале као сенке да означе каквим стварима се можемо надати.

По новосадским улицама чују се и неки чудни разговори :

„Је сте ли чули да су Морица Пају данас извикали?“

— „Извикан је тај мој пријатељу, те од кад још.“

„Но, но. Нисам то хтео рећи. Именовали су га.“

— Именовали су њега именом чим се родио. Осим ако не мислите то, што од Пал-а направеше Паја. Сад су га ваљда за љубав Немаца прозвали, Паул. Срби ће лако запамтити „Мориц Паул“, особито доцније кад се буде казало: Мориц пао.“

„Та човече не мислим ни то. Него су Морица кандидовали за посланика а у недељу ће доћи да полаже рачун.“

И одиста доћи ће, а доћи ће и Чивути да га слушају, јер кад је о рачунима реч, они се у том најбоље разуму, нарочито кад имају још при том рачуна. Наши Срби имаће тог дана по свој прилици друга посла, а да им не буде ни мало жао, што неће бити присутни, ево ћу им унапред саопштити шта ће Мориц Паја изговорити својим бирачима. Ево шта:

Драги моји бирачи!

Ако ме питате шта сам радио од кад ме изабрасте за посланика, ево видите. Прво и прво, угојио сам се. (Живио). Друго и друго давао сам слово у сабору и бранио Чивуте. Но нисам Чивуте бранио за то, што се зовем Мориц, не ни зато, што се многи

чули ову нашу вреву, помислили да је овде други какав табор њихове браће, па ево их трком к нама. За час нестале оних заоставштина и стидака са наше богате софре; али ако смо ми и имали благословен апетит, наши „кумови“ имали су још у хиљаду процената благословенији. Ту се није отсецала сланина, није се бирао батак, ту се гутало и мотало све ђутуре, као што веле за оног брацу, чија је пословица била: о л е с б р а ц а р у ч а. — Сад се нађе једна кумица, од својих 80 и неколико годинаца, која се понуди да нам врача. Дај, вели, баби што на белегу; али мора бити сребрно да буде сретно. Лепој Нени рече, да ће се скоро удати, на што ова прену у смеј, а њен мужић мал’ што баби не проби ребро, како ју је љубазно бокнуо. Мени рече, да ћу остати жељан до века, и да не мислим што мислим (еле од сад ћу морати мислити оно што не мислим). Гаравој Милки рече да ће још много мушких-глава завртити, . . . моме пријану с десне не знам шта је рекла, јер сам онда баш скочио па зграбио једног од поштених кумова за јаку, који хтеде са једном још пуном боцом измицаузнути. Угурсуз један! — да је узео празну, ни по јада, али пуну . . . пуну! — Две три буботке, ларма, цика, дрека, и ми растерасмо цело кумство око нас.

Сироти сељани, мислећи ваљда, да ће сад ићи редом редом Рајице, па ће ред доћи и: а њих, стругнуше још пре Цигана, а са њима оде и наш добри старина. Остамо

од њих зову Морици, него Мори . . . мора бити овде све мађарско, јер тако Тиса каже. А тако кажу и Чивути, па сам их бранио. Иначе не бојте се драги Срби и Немци бирачи, брзанићу и вас. Чим ме изберете поново, тим ћете доказати, да се слажете самном и ја ћу онда моћи рећи у сабору, да и ви хоћете као и Чивути да се помађарујете и хвалићу вас исто тако као што сам Чивуте хвалио. Дакле драги моји бирачи, немојте бити велики пробирачи, него будите утирачи путу, који води помађаривању. А кад сам ја као ваш посланик пристао на то, да се прозовем Мориц Паја, можете и ви доцније пристати за моју љубав да се прозовете — Миклоши. Сетите се само на Обилића. Шта је он радио? Звао се Милош. А ви ако се сваки прозове Миклош, није велика разлика. (Чивути вичу: Живио!)

Е па живио га бог. Само нек пусти и нас да живимо и то као — Срби. То је право, па зато нек нас мане на миру. +

У ш т и п ц и.

Читамо у новинама, да Гарашанин сад мора пасти. Па баш и да пасе, још не би била по њега казна довољна.

Ако дође у Србији влада Пере, та ће имати много да пере, ал чини нам се понајпре себе.

У Србији продају за неколико форинта сељацима кућу и земљу. Добро је донде, док им не оставе непродате куке и мотике.

У Цариграду има једна особа о којој се не зна,

сами и продужисмо здравице; али сад већ нису биле тако цифрасте, шта више чини ми се, да моју здравицу о чарним очима, о бисерним зубићима и томе слично, коју сам онда отпочео, нисам ни до данас довршио, јер — јер је свако нешто друго здравио. Наше лепотице само су се смешкале, па нас храбриле да још једну испијемо, на колима, веле, разнеће то све ветар. — Али ушла нека ватруштина у главу, и ја се исповедих, да би сад врло радо скочио у ту хладну „Гњицу“, да расхладим груди и врелу главу. — Моју исповест примише моји другови као неки предлог, са тим додатком да се вечног воспоминанија ради мало упознам са том бистром пенушавом водом (и тако је вина већ нестало), па кад већ не можемо главе, а ми бар да расхладимо ноге. Наше лепотице грохотом се насмејаше, још сувише рекоше, да ће под једним условом и саме загазити у поток, — а тај грозни услов беше, да се с и р о м а к ја, као неко сироче у овоме друштву, подаље од њих одмакнем, док оне ову хладну воду својим ножицама загреју. — Сиромак ја! — Одем дакле далеко, далеко, не знам колико корачаја, далеко, далеко, да ме нису могли видети. Али бар сам их чути могао, и кад прво цикну Милче, а за њом Нена, онда сам (и без врачаре знао) да су већ у воду загазиле, и да је вода здраво хладна. Па онда бућнуше моја два друга као какви сомови у воду. А ја „оста на путу, као камен сињи.“

јед мушко ил женско. Па шта се томе толико чуде?
Ми готово сви одреда не знамо данас више — шта смо.

* * *

Избори за угарски сабор биће, кад дође месец ју-не. Само да онда не кажу бирачи: „Куд оде јуне, нек иде и уже.“

* * *

Читам да су Французи и Немци расчистили аферу Schnäbel. Ал мени се чини да јед ипак остао неки: „Nebel.“

* * *

Сад имамо и заједницу певачких друштава, те ћемо учити заједно певати. Само не знам хоћемо ли у овом нашем расцепу имати и прилике за певати, или ћемо скоро можда само за певати.

* * *

Грци се побунили на острву Крети. Да Турци нису правили насиља дуплованом кредом, не би имали сад посла са Кретом.

Ћира. Даклем у Пешти су баш наумили да нам састрижу аутономију.

Спира. Не би, — али виде како смо се разбучали као овце по стрњици. А овце ваља стрићи — то није са свим без логике.

Време беше да се иде даље. Срце ме заболи, кад се сетих да се морам од Мајевице растати. Ја би још дуго сакривен седео, али ме вичу и дају ми слободу, да им се смем приближити. Већ су давно лепе беле ножице биле сакривене у малим ципелицама, кад се и ја дошуњах у друштво. — Освртох се још неколико пута у мисли да је чисти извор задржао бар спомен оних нежних и снежних стопа, али брза „Гњица“ јури хладнокрвно преко глатког шљунка испирајући и последњи траг вилинске шетње по њој

Кола опет забрује. А ја да би растерао сету и меланхолију, почнем певати моју најмилију песму „Стара баба ил тараба —“. Ветар је разносио ову појетичну песму, као и маглу која ми је још у глави заостала, и опет почех бројати минуте, кад ће се наше лепојке осврнути да нас виде, јер чуле су нас врло добро.

Дођосмо у Горњу Тузлу, где се по сата задржасмо, да промотримо оне куле, које означаваху, да се ту слана вода купи, односно у велико салину = сољару спроводи. Жао ми беше што баш тога дана ништа не радише и тако ми могасмо само разгледати разне справе и тачкове у чему смо се, истина бог, много разумевали, баш толико, колико и — хинески језик. Међу тим је наш Авдо отишао у цамију да се клања и да потсети Мухамеда на оне сласти, које је вернима обећао овога и онога света.

Пођосмо опет даље. Околина је свуда тако лена, да

П у с л и ц е.

⊙ Пада у очи, што је сад „Вражје Доба“ окренуло блажу opakлију према „Застави“. — Али opakлија је opak(а)лија, макар била и блага.

≡ У Србији се сад може добити кућа и њива за неколико динара. Све ради пореза. — Ко ли ће се то, боже, порезати.

△. Обичај је да се првога априла људи варају. Онда би бар требало и то уобичајити, да се последњег априла разварају.

Ω. Кад је Ђурђевић у свом срезу давао рачун, пуцале су правгије. Али дима би било и без тога.

≡. У Мокрину су Срби изабрали Талијана за бирова. Ал су и били мокри.

⊙ ⊙ ⊙. Даклем опет упражњена једна владичанска столица ко ли ће, боже, сада нагазити на реверс.

□. Штета што нам министар Калноки није добио два ордена, — могао би један Гирсу уступити.

†. Анђелић се још није вратио. А незна како неки владика за њим уздише.

нам се погледи већ чисто отупеше, бар, што се мене тиче, слабо сам већ могао лени предео, него сам као какав смерни испосник гледао увек пред-а-се, ни десно ни лево. Сад се отвори пред нашим очима лепо царче равнице са великим зградама; то беше Симин Хан, где је велика салина = сољара. Сиђемо да јеразгледамо и узмемо себи за вођу неког стражара финансијског, који нам показа све што је вредно да се види. Крају нашег разгледања спустимо сваки нашем вођи у његову јуначку десницу по коју ситницу, за коју не сме да зна левица и продужимо пут покрај новоотворене жељезничке пруге, која води у Долњу Тузлу. Ова варош не види се дзгод се не дође сасвим близу; давно жељах видети то место, којим се Бошњаци, и то са правом поносе. Кола наша пењаху се на једно омање брдашце, сад дођосмо на вис и петорогласно усхићено: А-а! и само нам каза да смо пред Долњом Тузлом. — Света Фрушко! свети манастир, српске задужбине! ево вам друга. — У долини, уоквирена са све четир стране високим бреговима, шумама и луговима, лежи Д. Тузла, као какав манастир у Фрушкој Гори. Варош носи на себи још стари турски тип, небројене цамије уздижу своја бела минарета, а управо пред нама поносито издиже се кубе наше православне цркве, митрополитове катедрале. — Бистра „Јала“ кривуда кроз варош као каква дугачка сребрна трака. Баш хоца са најближе нам цамије удари

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

WWW.UNILIB.RS

8. Сад се највећма поноси кикиндски програм. Њега нико неће да мења, — неће нико ни да говори о томе.

8. Наша би аутономија сигурнија била у Асприји — (онде нема Сирија).

У Италији министарство Криппи. — У Србији -- шкриппи.

Ђука. Питам ја мога сина, — ти знаш, он већ чита немачки — питам га, шта је то Шнебеле.

Шука. Па шта ти је рекао?

Ђука. Потражио је у речнику, па ми рече: Шнебеле, или као што се пише: Schneeballen, то су лопте од снега.

Шука. Тај ће враг и бити. Читао сам и ја нешто. Тим лоптама мал' што се не потукоше Немци и Французи. Али сад кажу да се та лопта растопила.

Ђука. Та се растопила. Али имају они других лоптица, које се тако лако не топе, — ма да их чувају у топу.

Шука. Видиш, Ђука, каква су времена. Мој отац имао је само вртаљ сесије земље, па је лепо живео, и мени земљу оставио. А мени жена донела још по сесије. Немамо ни деце; радимо као црви, па опет више гладујемо него што благујемо.

у своје кожно звоно, позивајући своје верне на молитву, а ми пред улазом у варош. Али не прођосмо ни кроз две улице, а пред нама стоји славолук, тријумфална капија, окићена и искићена не мож' лепше бити, а по врх ње виде се из далека слова „СРЕЋАН ПУТ!“ . . . Шта је ово — помислим — зар браћа Тузлани кад кога на једној капији са: добро нам дошао! поздраве одма другу капију са: срећан ти ајдац! дижу?! — Та ваљда, узео час нису то учинили у почит мени (као дописнику „Стармаловом“)!? — Но кад кроз капију прођосмо из ближе видесмо да је оно зеленило управо већ жутило, да је сваки цвет тужно оборио главу, — е па не може ништа трајати до века, чему је суђено да увене, мора да увене. Разабрали смо да је ономад кроз Тузлу прошао министар Калаји, — а ови враголани Тузлани помислим ја у себи . . . па као што знате, на мисли се, хвала богу ништа не плаћа . . . Стадосмо пред Тузланску најугледнију, али бога ми врло чађаву гостионицу кад пођосмо уз мрачне степенице у наше собе, кад прођосмо крај разних вођајућих будака, кад угледамо наше (во времена оно кречене) собе, које нам нека мала Чивуткиња собарица као „најлепше“ хваљаше, паде ми на памет она стара пословица, коју само мало исправих: С поља још и гладац, а ма унутри прави јарац.

(Свршиће се.)

Ђука. Ћути!

Шука. А за што да ћутим?

Ђука. Мораш ћутати.

Шука. А за што морам ћутати?

Ђука. За то, јер те ствари не спадају у политику.

Из песама једног игумана. ○

1.

У сваког је вина
Друкчија арома.
Ако ћу се опит' —
То ја познам ома.

Тој чудној ароми
Не знам право име;
Ал чисто голица:
Пи ме! Пи ме! Пи ме!

2.

Један бог је горе,
Сека Тино, знај.
Па за то ми само
Једну чашу дај.

Ал *тријут* помаже, —
И за то ћеш, Тино,
Данас *тријут* ићи
У подрум по вино.

3.

Најмилији празник ми је
Четрдесет мученика.
И ја с' онда мучно знојим,
Ал ми је и дика.

Онда сваког мученика
Са по једном чашом славим.
У ревности ја не марим,
Ма да се удавим.

Кад то свршим тад ми с' чини
Ка' да ми се с неба виче:
Попи једну још и за се,
Најновији мучениче!

Министарска криза у Србији.

Краљ је Милан звао себи Светомира Николајевића, Перу Тодоровића и Рашу Милошевића и препоручио им да саставе своју партију, па да им да владу.

— Ваше Величанство, рече смерно Пера, наша је партија истина малена али срчана. Сав наш труд под окриљем вашег дичнога имена није могао већу створити. Свет се искварио, па неће к нама. Али нек Вас то не плаши. Наше тројство, а уз нас је и поп Марко, са сјајним именовом *königlich-serbische Radikale* моћи ће бар толико владати, колико и Гарашанин са својом и твојом — Сливницом.

Краљ је, веле, усвојио ово Перино разлагање

само је ставио услов да на то мора пристати и — по
Марко! Без њега, вели, неће моћи бити ништа. —
Дакле ипак триста — без попа ништа!

Ја и моја срећа. ○

Лешкам вам на софи
Па по малко дремам,
Размишљам о теми:
Како среће немам. . . .

У једаред врата
Отворе се сама,
А предаме ступи
Нека красна „дама“.

„Ја сам срећа“, вели,
„Тужбе сам ти чула
Што те досад нисам,
Даром обасула . . .“

„Сад ми смело реци:
Какву желиш срећу?
Бирај себи једну,
Мању или већу.“

„Хоћеш ли богатства,
Ил' славе, ил' части,
Љубави, ил' друге
Које врсте сласти?“

„Само брзо казуј
Време ето јури;
А срећа се мора
И даље да жури . . .“

Скамених се јадан
При речима тима,
При оваким тешким,
Тешким изборима;

Јер док хтедох славу
На љубав се сети,
Али и богатство
Ко још неће хтеги?!

Мучан избор за ме;
С тога рекох живо:
Да не желим *ником*
Учинити криво,

За то нек' ми даде
Богатства и части,
И љубави бајне
И остале сласти! . . .

Насмеја се срећа
У часовник глену,
Па се брзим кроком
Ка вратима крену

„Ти би много хтео
А то није здраво!“
И док ов) рече, — — —
Однесе је ђаво!! . . .

А ја даље лешкам
Па полако дремам,
Сањајућ' о теми:
Како среће немам!

Др. Казбулбуц.

Питања — на која не тражимо одговора.

≈ За што је врли књижевник Панчић на и м е
н о в а н за председника академије, — кад би за цело
био и изабран. (Можда за то да не буде онако,
како је лепше).

≈ За што Хорватовић ипак препоручује краљу
Милану Ристића, макар што је за Ристићеве владе
осећао се јако увређен? (Није деликатно питање, —
али одговор на то зацело би служио на част карак-
теру Хорватовићеву.)

— За што је Гарашанин дао осудити уредника
„Одјека“ (Протића) на четири године затвора — кад
Гарашанину не стоје на расположењу ни четири месеца
— некмоли четири године?

— Хоће ли Архимандрит Руварац честитати
Панти Срећковићу на новој почести — или ће то
оставити Бугарима.

— За што је Томић био позван у Сентомаш на
предконференцију, кад није био позван у Н. Саду на
пред-предконференцију.

— Држи ли „Застава“ (по „Вољи Народа“) да
правни заступник нар. фондова не сме бити Полит;
заступник Матице не сме бити Вучетић; заступник
Трандафилкине закладе не сме бити Гостовић, — или
држи (по „Нашем Добу“) да би те дужности савес-
није вршили Павловић, Др. Вукичевић или можда Др.
Јо-т-у-мајнготовић?

Једном кождеру.

Један Чива истиче се
Пред остали свет,
Па се грдно пренемаже,
Па се чини свет,
а из сваког чина му се
види „кшефтић“ клет!

Др. Казбулбуц.

К в о т а,

На железници путовала два стара познаника, два
адвоката, један Маџар а други Румун. Разговорали су
се о квоти. Маџар је био озбиљан, а Румун шаљив.
Маџар погледа на свој сат, — стао. Запита оз-
биљно Румуна:

Quota est hora?

Румун: (Шаљиво) Hora et kloska.

Маџар: Egye meg a fene!

На збору у Сомбору.

Што природа не створи
у сну можеш видет',
Чему се можеш насмејат'
Али, и постигет'
Ал' што данас видох,
На једноме „збору“,
И то јоште на жалост
У „славном Сомбору“,
То се не мож' замислит',
Па ни у сну снити;
Нит је ико веров'о,
Да ће тако бити!
То је било на жалост,
Од прилике 'вако;
А ко беше присутан,
Потврдиће свако:
Тридесети март је
Баш једанајст сати;
А Србин се и Мађар
Већ по ново брати!
Ово пређе братимство
Племенито беше,
Ал' га вали „Тисини“

У пропаст однеше.
Сад је тако братимство
Које „Тиси“ годи;
Али Боже сачувај,
Ако Тиси — води!
Јер је многи заслепљен
Па не зна шта ради,
Него добро обара
А хрђаво гради.
Ал' док к' себи дођеду
Тешко „вођи“ — Јаши,
Док га „Паја“ заузда,
Па почне да јаши!

* * *

Ко зажели семена
Од „неслоге“ клетке,
Нек се само Сомбора
А и Јаше сетје.
Ценовнике „не слогѐ“
Сваком „гласо“ шаље,
Али свесни бирачи!
Од њег' беж'те даље.

И — на.

Неке изреке.

(у извесним при — и не приликама)

- I. „Јад јадујем, ником не казујем,“ не пева се у једном одељењу „конака“ у Београду. —
- II. „Ала смо се састали“ шапуће се у свима крајевима „двора“ у Софији. —
- III. „Себи руке девере!“ — довикују Паризлије „комшијама“ у Берлину. —
- IV. „Оче благослови,“ — вопије Бизмарк, дижући скромно очи своје прама — Риму.
- V. „Три шуг шалај, па шалај,“ — појало се о васкресу у једном манастиру. —
- VI. „Ала имам булу,“ — певука забринути Султан у Цариграду. —
- VII. „Где је слама ту је слава“ рекао Абердар (метнувши прст на чело) кад је постао академичар.
- VIII. „Тија вода брег рони,“ — теше Бошњаци браћу Херцеговце. —
- XI. „Черго моја чергице,“ — уздише се по свима крајевима наше домовине, при угледу каквог егзекутора. —
- X. „Блажени измицајушици,“ — мумла у себи војени министар спремајући се у — бању.

Др. Казбулбуц.

„Шето сам се горе — доле! . . .“

Шет'о сам се горе, доле,
Широким сокаком,
Сусрет'о се с' многим младим
Официром, ђаком.

Сви су они као и ја
Бленули у врата,
Куће мале, али куће
Гди је лепа Злата.

Сретасмо се мало биће
И стотину пута,

Јер нам свима памет јадна
За њоме одлута.

Време није баш за шетњу
Тако згодно било,
Али шта ћеш, док је срце
Несташно и чило?!

Све се нада, да ће наћи
Одзива у Злате,
Понда . . . ваљда . . . оно друго,
Ви већ сами знате.

Шет'о сам се горе — доле
Иза пла ноћи,
Али залуд', — мораде се
Једном кући поћи.

Али сиомен остаде ми
Од тога „шпаџира“,
Сиомен што ми не баш срце,
Али — мозак дира!

Јер шетајућ' оне ноћи
У лакој капуту,
Стекао сам — — кијавицу,
И то неку — љуту!!!

Др. Казбулбуц.

Јед бабе Ђуле Шушкалове! Из Мола.

Ево нам иде и баба Ђула на диван, рекоше жене седеће на сокаку. Ал канда је нешто љутита и јетка, — док су оне ово говориле стиже и баба Ђула до њих и назва им помоз Бог — Бог ти добро дао, одговорише друге.

А што си се ти тако нароцала удруге па накањила канда ће сто киша из тебе падати.

Та маните ме у виле, како човек да се не једи, не друго већ да пукнем од чуда и једа.

Кад сам била дете, недадоше говорити, већ у запећак па ћути. — Кад сам била велика девојка, није лепо девојка да говори, него опет ћути. — Кад сам се удала, рекоше ми: нова млада треба да се стиди, дакле опет ћути. Сад кад сам постала нека госина старешина, хоћу и ја да рекнем коју, сад опет деца недају, веле, шта ти знаш нано ти само ћути, дакле опет ћути, па ћути, па целог века ћути. Е ту онда да се не једим, хоћу да ограишем од чуда и покора. — — — Та иди баба Ђула у врзино завртало, да ти и ми морамо рећи ћути, што се ти још и на то једиш и кољуштриш; — та зар ти незнаш да је сад свуда тако, ето и на тој Сентомашкој скупштини што је сад била, ни ту нисам могла говорити.

П.

Одбрана.

Ко то каже,
да нам жена
не признаје све погрешке,
које има — — —

друга жена?!

Др. Казбулбуц.

Дечије досетке.

1.

Перица: Стевице зашто стоји онај тас са кр јцарама тамо код оне иконе, коју ће пре причешћа целивати? —

Стевица: Е па незнаш, зато да можемо сваки после причешћа узети 2 крајцаре за — кифлу.

„Вил.“

2.

Учитељ: Кажи ми Пајо који је човек био најјачи на свету?

Паја: Св. апостол Петар и Павла!

Учитељ: А како то?

Паја: Но па валдасте видели на икони да носе цркву. —

„Вил“ . . .

3.

Отац: (после ручка) Прекрсти се Стево. —

Стева: Нећу. —

Отац: А зашто?

Стева: Зато јер ђаво бега од крста, а мама каже да сам ја — ђаво. —

„Вил“ . . .

4.

Странац: Господичићу како вам стоји стац? На погама“ одговори мудро Господичић. —

„Вил“ . . .

5.

Учитељ: (надничарском сину) Јово склањај ми коњ. —

Јова: Први падеж: коњ. Други падеж коња. Трећи падеж коњу. Четврти падеж: ко—ко—ко . . .

Учитељ: по па кога преже твој отац у кола?

Јова: Па маму, кад вуче ђубре у башту. —

„Вил“ . . .

6.

Попа: Перо када сте ви свечари?

Пера: Незнам. —

Попа: Но па кад се надате многим гостима. —

Пера: (брзо) Аха, ми смо свечари, кад пето дође на праг на кукуриче. —

„Вил.“ . . .

7.

Дође сељак Сремац у варош, па ће управити на јед ног пулђера, сувремено питање: „Шта једе владица?“

„Па једе меса, рибе, зеља колача и др.“ — одговори му овај. —

„Еј лепе среће да сам ја Владика, ја бих јео саму маст и сланину“ — уздахнуће Сремац. —

„Вил“ . . .

8.

Тужими се ономад притљ' Панта, како му син има трећу класу па нема благодјејаније, а друга деца имају прву, па га брже боље већ имају. —

„Вил“ . . .

9.

Хфаљаше ми „пулђер Тоша своју жену Александру, да је тако смерна, — те је да незаборави заклетву верности — везала чвор на својој махрами. —

„Вил“ . . .

РЕД ШЛОВИДБЕ.

Пошт. лађа

од 24. марта

1887. до

даље наредбе.

Из НОВОГ САДА у СЛАНКАМЕН-ТИТЕЛ: сваки дан у 5 и по сахати после подне.

Из НОВОГ САДА у ПОТИСКЕ ШТАЦИЈЕ: пзузимајући петак сваки дан у 5 и по сахата по подне.

Из НОВОГ САДА у ЗЕМУН-БЕОГРАД: сваки дан у 5 и по сахата по подне.

Из НОВОГ САДА у ОРШАВУ-ГАЛАЦ: средом, петком и недељом у 5 и по сахата по подне.

Из НОВОГ САДА у ЦАРИГРАД преко РУШЧУКА-ВАРНЕ: недељом у 5 и по сахата по подне.

Из НОВОГ САДА у БУДИМПЕНТУ сваки дан у 10 и по сахата пре подне.

У НОВОМ САДУ, 23. марта 1887

ОДПРАВНИШТВО.

ОГЛАСИ.

Може се добити преко сваке књижаре.

Ваш је сада изашло 13. издање

МЕД. САВЕТНИКА ДР. МИЛЕРА

најновије дело о слабости, о немоћним живцима, о последицама греха младости и т. д. Шиље се за 60 нов. у поштанским маркама дискретно.

КАРЛО КРАЈКЕНБАУМ, у Брауншвајгу.
(Carl Kreikenbaum, Braunschweig.)

Бернхард Тихо у Брину

Krautmarkt N. 18.

7-20

(у сопственој кући) шиље са наплатом у наточ:

1000 рестлова од камгарна, 6 мет. 40 см., за потпуно мушко одело, за прање 3 ф.	1000 рестлова бринске чоје, 3 ¹ / ₄ мет. за потпуно мушко одело 4 ф. 50 н.
Десет мет. кашмира од полувуне, 100 см ш. у свима бојама за читаву хаљ. 5 ф.	Један ком. кућевног платна ⁴ / ₄ , 29 ¹ / ₂ Беч. р. 4 ф. 50 н. ⁵ / ₄ " " " 5 ф. 50 н.
Десет м. индијског фола, полак вуна, душло широко, за читаву хаљину . . 5 ф.	Један к. румбургер оксфорда 29 ¹ / ₂ Беч. р. најбоље каквоће . . . 4 ф. 50 н.
Десет м. броширане материје, особите каквоће, 60 см широко . . 3 ф. 50 н.	Један ком. Шифона врло добре к. 30 Беч. р. 5 ф. 30 н. најбоље каквоће 6 ф. 50 н.
Десет мет. „драјдрата“ врло трајно. . 2 ф. 80 н. најбоље каквоће 4 ф. 50 н.	Један к. King-Webe, 30 Б. р. потп. ³ / ₄ б. негил 5 ф. 80 н. најб. каквоће ⁵ / ₄ 6 ф. 50 н.
Десет мет. материје за хаљине или за недоруво (шлафрок), 60 см широко најновији десен 2 ф. 50 н.	Гарнитурa од јуте, састојећа се из 2 кривача покривача и 1 покривача за стол, са фронт. унаоколо 3 ф. 50 н.
Десет мет. вуненог рипса у свима бојама, 60 см широко за хаљину 3 ф. 80 н.	Гарнитурa од рипса, 2 покривача за кревет и 1 за сто, са квасл. (ројт.) 4 ф. 50 н.
Десет мет. вумене „Beige“ душло широко, за читаву хаљину . . . 8 ф. 50 н.	Рест од ћилима за патос 10—12 м, дугачак, врло трајан, красан десен 3 ф. 50 н.

— Мустре и ценовници шаљу се бесплатно и франко. —